

Войводата го осъди на смърт. Реши да го обесятъ всрѣдъ града предъ очитѣ на всички.

Когато войниците доведоха стареца подъ дървото, на което щѣха да го обесятъ, българскиятъ поручикъ застана предъ войводата и твърдо му заговори:

— Войводо, дѣдо Милотинъ е най-добриятъ човѣкъ въ града. За него само добро се говори. Не той, а азъ съмъ виновенъ, че населението въ този край не възстана. Ако искашъ да наказвашъ, обеси мене, вмѣсто него:

Самопожертвуването на офицера порази всички. Войводата се разчувствува. Той прегърна поручика, целуна го по-челото и каза.

— Прощавамъ и на двама ви. Вие не заслужава да умрете, защото сте изпълнили честно дълга си.

Доброемирко.

В Захариевъ